

som jeg sidst detaillerede, ud paa et Antal af 180 Mand; for de øvrige bliver der Anvendelse, saaledes som jeg sidst detaillerede, og som jeg anseer det uundværdigt her at gjentage. Der er altsaa fra Krigsministeriets Side aldeles ingen tilstrækkelig Grund til at nedsætte sit tidligere udtalte Forlangende om at tilstaaes de 1000 Mand til disse Arbejder. En Bemærkning, som jeg troer, jeg oversaae sidst, er den, at denne Klasse af Arbejdere ere Folk af mindre stærk Constitution, og som ikke kunne gjøre fuld Tjeneste som Soldater af den combattante Klasse. Naar alligevel Ministeriet nu nedsætter sin Forderung til 900 og altsaa samtykker i en Reduction af 10 pCt. af den forlangte Styrke, saa troer det at være kommet Rigsdagens Forlangende med Hensyn til Besparelse saa meget imøde, som Hensynet til Stats tjenestens Løve tillader det, og Ministeriet kan ikke forsvare at indrømme en yderligere Reduction. Hvad det under Nr. 11 anførte Endringsforslag angaaer, som gaaer ud paa, at i det kommende Aar skal permitteres saamange Mand af den tjenstgjørende Styrke, at derved kunde indtræde en Besparelse af 200,000 Rbd., da har jeg, troer jeg, tilstrækkeligt udtalt mig om denne Sag ved Sagens 2den Behandling, og jeg kan nu ikke sige Andet end en Gjentagelse af, hvad jeg tidligere derom har oplyst. Saa snart det ærede Folkething udtaler det som sin Anskuelse, at Hensynet til Statskassens Løve kræver saa store Besparelser som muligt og henpeger paa det Udfærdigede i, at den tjenstgjørende Styrke nedsættes saa meget som muligt, saa er det Regjeringens og navnlig Krigsministeriets Pligt at tage dertil saameget Hensyn, som de øvrige Stats hensyns Krav tillade; men yderligere troer jeg ikke, at den ærede Forsamling er berettiget til at gaae. Den kan udtale det som sin Anskuelse, og saa bliver det Regjeringens Sag at overveie, hvorvidt høiere Stats hensyn tillade det. Det er overhovedet vanskeligt i December Maaned 1853 at bedømme, hvilken Styrke der vil være nødvendig til Tjenestens Besørgelse i det kommende Aar. Ministeriet seer saavel i de ydre som indre politiske Omstændigheder aldeles ingen Grund til, at Tjenesten forsvarligt skulde kunne bestrides

med en mindre Styrke end den, som havees under Baaben. Skulde Conjunctionerne saaledes forandre sig til det Bedre, at Regjeringen kan forsvare en saadan Reduction, om ikke i den samme Grad, som den ærede Forsamling ønsker, saa dog i en mindre Grad, saa er det Regjeringens Pligt at gjøre det, og det vil ikke blive forsømt; men at paatage sig nogen saadan Forpligtelse, det kan og bør Regjeringen ikke gjøre. Jeg kan saaledes aldeles ikke opfylde det Forlangende, der er gjort om at tage dette Endringsforslag tilbage.

Schæring: Hvad det første Forslag angaaer, da er det jo yderst vanskeligt, naar Oplysningerne gives saa seent, at kunne sælde nogen Dom derover, og være de samme Meddelelser komne tidligere — og det kunde de ligesaa godt —, saa havde Finantsudvalget kunnet have noget mere Positivt at støtte sin Dom til. Vi ere nu nødt til at støtte os til de forskjellige Materialer, vi have i Hænde, og da have vi Grund til at antage, at der under Krigsbestyrelsen i det Hele taget, og navnlig i de Retninger, her ere omtalte, ikke omgaaes sparsommeligt med de Kræfter, der stilles til Anvendelse. Til Støtte for denne Udtalelse vil jeg henlede de Herrers Opmærksomhed paa Side 52 i de os sidst meddeelte Regnskabsextracter, og De ville der finde anført: „Indkommet ved Salg af Heste, Voiturer, Krigsmateriale, Forpleiningsgjenstande og Beholdninger“ 893,000 Rbd., og „derfra Omkostningerne ved Salg og Forberedelse af Salg“ 210,000 Rbd., altsaa henimod $\frac{1}{4}$ Omkostninger forat tilveiebringe og forberede Salg. Det er muligt, at dette kan retfærdiggøres; men, saalænge Retfærdiggjørelsen ikke paa det Tydeligste ligger for, kan den ærede Krigsminister ikke nægte os Berettigelse til at tvivle om, at man omgaaes sparsommeligt med Transportomkostninger, med Valget af Salgssteder og med Salgets Besørgelse. Det er noget saa ganske Usædvanligt, at man, for at sælge Heste, Vogne og Krigsmateriale — men navnlig Heste og Vogne —, skal give $\frac{1}{4}$ af Gjenstandenes Værdi ud, for at faae dem solgte, at den, der ikke har seet ganske extraordinaire Ting, umuligt kan troe derpaa. Det ligger ganske simpelt deri, at alle det Slags Sager